

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 457. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708760357456/facsimile.pdf> (tilgået 21. juni 2021)

Anvendt udgave: Forskrevet

Anden Bog

I

Det var August; – Augustmaaned var godt fremskredet, med tør Varme og tør, mættet Lugt af det modne Korn, som begyndte at mejes.

Aftnerne kortere og mørke, med Stjærneskud i voksende Fald; men Køligheden faldt ikke paa, trods Mørket brød ind. Varmen fra om Dagen hvilede sammen med Støvet over Veje, Marker og den lille Bys uddøde Gade. Natten bragte knap en Luftning ude fra Fjorden. Saa kom en Tordenregn; Alt aandede op – Gerhard pakkede sine Sager sammen og tog tilbage til Hovedstaden. I hans Koffert laa det renskrevne Manuskript til det Drama, hvorpaa han og Ulf havde arbejdet.

Ulf havde overgaaet sig selv; han havde fundet Gerhards Ud-kast fra hin Majnat »antageligt« – og gennem Sommermaanedernes Samarbejde var Stykket opstaaet under adskillige Forandringer, mange Afbrydelser og mærkelige Forslag fra Ulfs Side. Han havde saaledes, næsten med Stædighed staaende paa sin Part af Medarbejderskabet, villet have, at Stykket – om det nogensinde bragtes til Opførelse – skulde spilles i moderne Dragter »for at hævde dets indre Værd og bryde med enhver Tradition.« Gerhard havde maattet stille ham tilfreds ved at forære ham det bellmanske Billed – som ikke var bleven fuldført. Det hang paa Væggen i Ulfs lille Kammer. Med et beklemt Hjærte skiltes Gerhard fra Kusinen, hvem han sendte nogle Linjer, for at undgaa en oprivende Afsked; – og med Vemod og Sorg, som til gode Venner, sagde han Farvel i Invalidehotellet. Ved Afskeden tog Madam Ravn ham tilside og medgav ham en omhyggelig indsvøbt lille Pakke; den indeholdt Breve – hviskede hun – og en lille Seddel

til Gerhard; denne Seddel skulde han læse, naar han fandt for godt og naar han mente, at han vilde udrette noget særligt for Ulf!

Gerhard kom til Hovedstaden. Han tog ind paa et af de Hoteller, der ligger nær Jærnbane-stationen; han syntes selv, at han burde have valgt et mere fordringsløst, men den lille Købstads Gæstgivergaard stod ham i friskt Minde – han vilde kunne læse sine Aviser i en rummelig og luftig Hotelcafé og ikke i en »Gæstestue«. I det større Hotel behandles man som Udlænding; man faar sin Regning og har sin Frihed. I det mindre behandles man familiært. Gerhard smilede selv ad sine tiloversblevne aristokratiske Nykker – men valgte det større Hotel.

Desuden – hans Ophold i Hovedstaden blev vel næppe af lang Varighed. Han havde kun den Mission at faa Stykket anbragt. Konferensraaden skulde spille det. Ulf skulde reddes. Hvorhen Gerhard saa tog, og hvad han vilde foretage sig, blev et underordnet Spørgsmaal.

Han var altsaa igen i denne By. Hvor den saa' fremmed paa ham, denne halvt gemytlige, halvt pauvre By med sit arkitektoniske »Tjenestepigefysiognomi! Han maatte mindes sine Skoleferier – naar han var kommen tilbage fra Strand og Marker og Landeveje og store Linjer. Luften stod stille i disse Gader med Stegekælderos, nikkende Vognmandskrikker, Bybude uden Employ, Drivere uden Maal og Med. Solen skinnede paa Torvenes tørrede Hestegødning; hist og her var en Husfaçade vasket ren eller malet op. Det var hele Forandringen – og dog var saa meget forandret: det laa i En selv.

Som man dengang gloede paa Skoledrengen og som han følte sig trykket, forlegen, med en ubestemmelig Sorg over Et eller Andet – saaledes gloede man nu paa Gerhard og han følte sig trykket. Ingen Bekendte hilste paa ham – man var maaske endnu ikke ret kommen tilbage fra Ferien – men Husene gloede, søvni-